

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Ecoplanet s.r.o.**, se sídlem v Bílině, Litoměřická 280/48, IČO: 272 78 409, zastoupen doc. JUDr. Milanem Kindlem, CSc., advokátem se sídlem v Chomutově, Blatenská 3218/83, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, se sídlem v Praze 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí ústředního inspektorátu České obchodní inspekce č. j. ČOI 106155/11/O100/1000/11/Če/Št ze dne 29. 11. 2011,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského a Hl. m. Prahy č. j. 12/1020/11/22 ze dne 22. 9. 2011, jímž byla žalobci 1) uložena pokuta ve výši 200.000 Kč za správní delikt podle § 19a odst. 3 písm. b) zákona č. 22/1997 Sb., o technických požadavcích na výrobky a o změně a doplnění některých zákonů, ve znění tehdy účinném, kterého se měl dopustit tím, že jako dovozce uvedl na trh elektrickou zářivkovou stolní lampu ADEPT ECOLITE, model L50164, série 4Jf s označením „CE“, které bylo v rozporu s § 13 téhož zákona, 2) uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč, 3) uložení zákaz uvádění označené stolní lampy na trh a její stažení z trhu.

Odvolací orgán v napadeném rozhodnutí odmítl žalobcovu argumentaci, že se tohoto správního deliktu dovozce výrobku vůbec dopustit nemůže, s tím, že nemá žádnou oporu v právních předpisech; zákon č. 22/1997 Sb. naopak výslovně stanoví, že se správního deliktu dopustí dovozce výrobku, který uvede na trh výrobek s označením nebo dokumentem, jenž je v rozporu s § 13 zákona. Porušení této povinnosti bylo žalobci podle názoru odvolacího orgánu bezpečně prokázáno.

Žalobce v podané žalobě předeslal, že není a nikdy nebyl výrobcem předmětné stolní lampy, nýbrž byl toliko jejím dovozcem. Lampa přitom byla v době převzetí od výrobce opatřena označením „CE“ a zároveň žalobce disponoval dokumentem, tj. „LVD test report č. CTS070329-00406-L“ ze dne 13. 4. 2007, kterým byla zahraniční zkušební laboratoří deklarována shoda s technickými požadavky kladenými na daný výrobek. Vzhledem k tomu měl žalobce důvodně za to, že lampa tyto technické požadavky splňuje a je bezpečná. K označení výrobku symbolem „CE“ je oprávněn pouze výrobce nebo jeho zplnomocněný zástupce; žalobci jakožto výrobci nesvědčí pravomoc jakkoli osvědčovat shodu přístroje s technickými požadavky, proto nebyl oprávněn zkoumat, zda označení „CE“ skutečně vypovídá o shodě výrobku s technickými požadavky na něj kladenými. Žalobce k tomu ostatně není technicky, personálně ani jinak vybaven. Žalobce zdůraznil, že zákon č. 22/1997 Sb. výslovně rozlišuje mezi výrobcem a zplnomocněným zástupcem na jedné straně a dovozcem na straně druhé. Správního deliktu podle § 19a odst. 3 písm. b) se dovozce jakožto osoba ve zcela jiném postavení než výrobce dopustit nemohl, už jen proto, že nemá oprávnění zkoumat, zda konkrétní produkt nese označení „CE“ oprávněně. Žalobce jednal podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, že výrobek opatřený označením „CE“ je ve shodě se všemi technickými požadavky a tudíž při jeho použití nehrozí žádné nebezpečí.

Vzhledem k uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

Odvolací orgán ve svém vyjádření zopakoval argumenty obsažené v napadeném rozhodnutí, a to s poukazem na to, že se žalobní námitky obsahově shodují s podaným odvoláním.

Z toho důvodu odvolací orgán navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v Praze nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou. Následně soud vycházeje ze skutkového a právního stavu, jenž zde byl v době vydání napadených rozhodnutí, toto rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní), když nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

Oba účastníci řízení souhlasili s tím, aby soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání.

Městský soud v Praze uvážil o věci následovně.

Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce jakožto dovozce uvedl na trh fakturou č. FV1-5148/2010, vystavenou dne 16. 12. 2010 odběrateli Maděra a Šípek, spol. s r. o., elektrickou zářivkovou stolní lampu ADEPT ECOLITE, model L50164, série 4Jf, nesoucí označení „CE“. Sporů není mezi účastníky ani o tom, že toto označení bylo na výrobku uvedeno neoprávněně, jak zjistila žalovaná při kontrole provedené dne 17. 5. 2011. Žalobce je však toho názoru, že z uvedených skutečností nemůže být vyvozena jeho odpovědnost za správní delikt, z jehož spáchání byl shledán vinným.

Dle § 19a odst. 3 písm. b) zákona č. 22/1997 Sb., ve znění účinném do 30. 6. 2013, se výrobce, dovozce, zplnomocněný zástupce nebo distributor dopustí správního deliktu tím, že uvede na trh nebo do provozu anebo distribuuje stanovené výrobky s označením nebo dokumentem, které jsou v rozporu s § 13.

Dle § 13 odst. 1 věty první téhož zákona stanovený výrobek může být uveden na trh nebo, u výrobků stanovených nařízením vlády, uveden do provozu pouze za předpokladu, že splňuje technické požadavky stanovené podle § 12 odst. 1 písm. b), po posouzení shody postupem stanoveným podle § 12 odst. 3 a jsou-li splněny podmínky uvedené v odstavci 2. Podle odstavce 3 téhož ustanovení označení „CE“ na stanoveném výrobku vyjadřuje, že výrobek splňuje technické požadavky stanovené ve všech nařízeních vlády, které se na něj vztahují a které toto označení stanovují nebo umožňují, a že byl při posouzení jeho shody dodržen stanovený postup.

Dle § 10 odst. 1 téhož zákona je certifikace činnost a) autorizované osoby prováděná v rozsahu vymezeném technickým předpisem, b) k tomu akreditované osoby prováděná na žádost výrobce, dovozce nebo jiné osoby, při níž se vydáním certifikátu osvědčí, že výrobek nebo činnosti související s jeho výrobou, popřípadě s jeho opakovaným použitím jsou v souladu s technickými požadavky v certifikátu uvedenými.

Dle § 3 odst. 1 nařízení vlády č. 17/2003 Sb., elektrické zařízení lze uvést na trh pouze poté, co je posouzena jeho shoda s požadavky uvedenými v § 2 odst. 1 postupem vnitřní kontroly výroby podle přílohy č. 3 k tomuto nařízení a výrobce nebo zplnomocněný zástupce je opatří označením „CE“ a vydá ES prohlášení o shodě. Dle § 4 odst. 1 věty třetí nařízení vlády č. 616/2006 Sb. shodu přístroje osvědčí výrobce nebo jeho zplnomocněný zástupce vydáním ES prohlášení o shodě a opatřením přístroje označením „CE“ podle § 5 odst. 1 a 2.

Žalobcově argumentaci lze přisvědčit potud, že nemůže jakožto dovozce opatřit přístroje uváděné na trh označením „CE“, neboť právní předpisy tuto pravomoc svěřují výlučně výrobcí či jeho zplnomocněnému zástupci. Naproti tomu nemá žalobce pravdu v tom, že právní předpisy dovozci zakazují provádět vlastní zkoušky či jiná šetření, zda konkrétní výrobek skutečně splňuje podmínky vyžadované pro označení „CE“, a na základě jejich výsledků se rozhodnout, zda takový výrobek uvede na trh.

Žalobci lze přisvědčit i v tom, že zákon č. 22/1997 Sb. důsledně rozlišuje osobu výrobce, jímž je v zásadě osoba, která vyrábí nebo i jen navrhla výrobek, a v případech stanovených nařízením vlády též osoba, která sestavuje, balí, zpracovává nebo označuje

výrobek, za který odpovídá podle tohoto zákona a který hodlá uvést na trh pod svým jménem, popřípadě ochrannou známkou [§ 2 písm. d)], osobu zplnomocněného zástupce, jímž je osoba usazená v členském státě Evropské unie, která je výrobcem písemně pověřena k jednání za něj se zřetelem na požadavky vyplývající pro výrobce z tohoto zákona [§ 2 písm. f)], a osobu dovozce, jímž je osoba usazená v členském státě Evropské unie, která uvede na trh výrobek z jiného než členského státu Evropské unie [§ 2 písm. e)]. Některých správních deliktů podle tohoto zákona se pak mohou dopustit jen některé z těchto osob: např. správní delikt podle § 19a odst. 4 písm. a) může spáchat pouze dovozce; správní delikt podle § 19a odst. 4 písm. b) pouze distributor; správní delikt podle § 19a odst. 4 písm. c) pouze výrobce a dovozce; atp.

V ustanovení § 19a odst. 3 písm. b) je však výslovně uvedeno, že správního deliktu spočívajícího v uvedení na trh nebo do oběhu anebo distribuci výrobků s označením odporujícím ust. § 13 se může dopustit výrobce, dovozce, zplnomocněný zástupce i distributor. Pokud by zákonodárce nezamýšlel učinit dovozce odpovědným za uvedení takového zboží na trh, jednoduše by jej do citovaného ustanovení nezahrnul. Zákonodárce byl při formulaci této skutkové podstaty patrně veden snahou v zájmu účinné ochrany obecných zájmů, jako jsou zdraví a bezpečnost obecně, zdraví a bezpečnost na pracovišti, ochrana spotřebitele, ochrana životního prostředí a bezpečnosti [srov. recitál 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 765/2008, kterým se stanoví požadavky na akreditaci a dozor nad trhem týkající se uvádění výrobků na trh a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 339/93], motivovat osoby uvádějící na trh a distribuující výrobky k tomu, aby vynaložily veškeré úsilí, jež po nich lze požadovat, aby uváděly na trh, resp. distribuovaly výlučně zboží, jež nese označení „CE“ oprávněně. Jestliže podnikatelská činnost osoby spočívá v uvádění potenciálně nebezpečných elektrických zařízení na trh, jedná se nepochybně o legitimní požadavek, přičemž možnosti dovozce sahají od výběru spolehlivého obchodního partnera po prověření okolností, za nichž byl výrobek označením opatřen, včetně kontroly příslušné dokumentace. Zákonodárce si byl ovšem v tomto ohledu vědom praktických omezení takových možností dovozce, a proto ve společných ustanoveních ke správním deliktům upravil výjimku z odpovědnosti pro případ, že právnická osoba prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila (§ 19b odst. 1 zákona č. 22/1997 Sb.).

Jestliže se tedy žalobce chtěl zprostit odpovědnosti za předmětný správní delikt, bylo jeho povinností ve správním řízení prokázat, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil. To však žalobce neučinil: v řízení před správním orgánem prvního stupně se žádným způsobem nevyjádřil, ač byl o této možnosti připsen ze dne 15. 8. 2011 poučen, a své odvolání opřel výlučně o argumentaci, že se jakožto dovozce výrobku nemohl uvedeného správního deliktu vůbec dopustit. Tento názor však nemá oporu v zákoně, jak soud již shora vyložil.

V podané žalobě žalobce uvedl, že v době převzetí výrobků disponoval dokumentem, jímž zahraniční zkušební laboratoř deklarovala shodu s technickými požadavky kladenými na daný výrobek, a proto měl vzhledem ke svým omezeným technickým a personálním možnostem za to, že bylo označení „CE“ vydáno oprávněně. Aniž by soud jakkoli hodnotil důkazní hodnotu těchto až v žalobě uplatněných skutečností, je třeba konstatovat, že nemají z hlediska soudního přezkumu napadeného

rozhodnutí žádný význam, neboť žalobce se mohl odpovědnosti za správní delikt zprostit jedině tehdy, pokud by již v průběhu správního řízení prokázal vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránil.

Pro úplnost soud podotýká, že se žalobce může domáhat náhrady škody, jež mu vznikla zaplacením napadeným rozhodnutím uložené pokuty, po svém smluvním partnerovi, neboť mu bylo dodáno zboží nemající deklarované vlastnosti.

Žalobce tudíž naplnil všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu dle § 19a odst. 3 písm. b) zákona č. 22/1997 Sb., a ve správním řízení neprokázal splnění podmínky vyžadované ustanovením § 19b odst. 1 téhož zákona pro zproštění odpovědnosti za tento delikt. Žalobní námitka není důvodná, a soud proto žalobu podle § 78 odst. 7 jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalované žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem v Brně, Moravské náměstí 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 31. srpna 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

za správnost vyhotovení:
Simona Štěpinová